

Udstillingens titel 'The Black Nothing and It's Impossible Shades' er hentet fra Samuel Becketts korte fortælling Company. Her fortæller han om en dreng, der ligger alene i mørket og funderer over et muligt lys, som ikke står i modsætning til mørket; 'You lie in the dark and are back in that light', siger en af de indre stemmer han lytter til.

Drengens forestillinger om mørkets immanente lys, korresponderer på mange måder med mine billedkunstneriske erfaringer, hvor selv det mørkeste billede kan rumme et 'indre lys', og det lyse billede rumme kimen til et gådefuldt eller urovækkende Intet, der ikke lader mørket noget efter. De billedbetydninger, der sættes i spil er ofte langt mere subtile end de vanemæssigt tillægges. Fx forbindes mørke billeder næsten pr. definition som dystre, tunge og alvorfulde, mens billeder med meget lys omvendt anses for at være lette, smukke og håbefulde. En del af forklaringen er forholdsvis banal; bor man nordpå kan man ikke få lys nok – men befinder mig sig tættere på ækvator, er skyggen og mørket forbundet med en lindrende pause for det skarpe lys. Mørket opleves i højere grad som blødt og sanseligt, som en tiltrængt hinde, der ligger sig over skærende kontraster og de 'ar' der blotlægges i det nådesløse lys. Dertil kommer forskellige kulturhistoriske mytedannelser, som i aflæsningen kan få os til at overse andre muligheder.

På én gang er jeg lige så optaget af og tiltrukket af lyset som de fleste andre, men som billedkunstner lige så meget i negativ forstand, fordi det netop er i skyggen at tingene bliver til, at rummet tegnes op. Denne lys/mørke problematik kan måske visuelt bedst illustreres ved det overbelyste fotografi, hvor alt forsvinder når kameranlinsen står åben for længe. Her er for meget lys ensbetydende med borte-rodinger af motivet. De hvide felter står som en skræmmende påmindelse om kommende huller i vores hukommelse. The White Nothing.

Med udstillingen ønsker jeg at undersøge lys/mørke feltet som et eksistentielt og komplekst fænomen – med maleriet som medie. Huset, rummene er som tidligere den 'undersøgelses-anordning' jeg anvender som redskab til at trænge ind i problematikken. Så når jeg til tider trækker lys/skygge kontrasterne så hårdt op, er det derfor ikke primært med henblik på at forlene objekterne og billedrummet med en plastisk og illusorisk volumen, men for at pege på at rummene, og dermed verden, bygger på dette skelet af tilblivelse og tilintetgørelse. Målet er altså ikke en 'overfladisk grafisk balance', en dialektisk orden for ordens skyld, men en potentiel udvidelse af forestillingsevnen. Også den vertikale, den der går i dybden.

Anette Harboe Flensburg
Juni 2017